

Harlan Coben

Schaduwleven

Myron lag op zijn rug naast een mateloos mooie meid in misdadig minieme bikini, een tropisch drankje in zijn hand, het aquablauwe water van het Caribisch gebied kabbelend om zijn tenen, het zand een oogverblindend wit poeder, de lucht zo strakblauw dat ze alleen maar een doek kon zijn waarop God in eigen persoon Zijn penseel zou zetten, de zon zo strelend en koesterend als een Zweedse massage, en hij voelde zich doodongelukkig.

Hoe lang zaten ze nu al samen op dit paradijselijke eiland? Een week of drie, schatte hij. Hij had niet de moeite genomen de dagen te tellen. Terese vermoedelijk ook niet. Het eiland leek even ver van de bewoonde wereld verwijderd als Gilligan – geen telefoon, geen lantaarnpalen, geen auto's, veel luxe, in tegenstelling tot Robinson Crusoë, dus echt primitief was het niet. Myron schudde zijn hoofd. Je kunt de jongen uit de televisie halen, maar je kunt de televisie niet uit de jongen halen.

Halverwege het strand en de horizon sneed een jacht het diepblauwe canvas in tweeën. Het kielzog deed de randen omkrullen in bruisend schuim. Het jacht kwam recht op hen af. Myron keek ernaar en voelde zijn maag samentrekken.

Hij wist niet waar ze precies waren, hoewel het eiland wel een naam had: St. Bacchanals. Ja, echt. Een klein stukje aardkloot, eigendom van een van die megacruisemaatschappijen die een deel ervan ter beschikking stellen aan hun passagiers, om al zwemmend en barbecueend te genieten van een dag in hun eigen paradijs. Helemaal van henzelf. En van tweeduizend andere *turistas* die op anderhalve kilometer strand werden gedumpt. Je eigen paradijs. Ja, op z'n bacchalaans.

Aan deze kant van het eiland ging het echter heel anders toe. Hier stond maar één huis, eigendom van de directeur van de cruisemaatschappij, een kruising tussen een plaggenhut en een klein kasteel.

De enige persoon binnen een straal van een kilometer was hun be-
diende. De totale bevolking van het eiland kwam op dertig, en deze
dertig waren allen door de cruisemaatschappij ingehuurd om de
boel te onderhouden.

Het jacht zette zijn motor af en dreef richting strand.

Terese Collins trok haar Bolle-zonnebril naar beneden en fronste
haar voorhoofd. Behalve de mammoetcruiseschepen – die verfijsde
namen hadden als *Sensatie*, *Extase* en *Tropengordel* – voer er de afge-
lopen drie weken geen enkel vaartuig langs hun stukje strand.

‘Heb jij iemand verteld waar we zitten?’ vroeg ze.

‘Nee.’

‘Misschien is het John.’

John was bovengenoemde directeur van bovengenoemde cruise-
maatschappij, een kennis van Terese.

‘Dat lijkt me niet,’ zei Myron.

Myron had Terese Collins iets meer dan... drie weken? ja, drie we-
ken geleden voor het eerst ontmoet. Ze was een van de prime time
nieuwslezers van CNN, momenteel ‘met verlof’. Ze hadden zich ie-
der apart door goedbedoelende kennissen laten overhalen naar een
liefdadigheidsiets te gaan en hadden zich meteen tot elkaar aange-
trokken gevoeld, alsof hun afzonderlijke ellende en leed magneti-
sche krachten bezaten. Het was begonnen als een uitdaging: laat al-
les vallen en vlucht. Verdwijen een tijdje met iemand die je
aantrekkelijk vindt en die je amper kent. Ze hadden geen van beiden
voor de ander willen onderdoen en twaalf uur later stonden ze op
St. Maarten. Nog vierentwintig uur later waren ze hier geland.

Myron, een man die in zijn hele leven met in totaal vier vrouwen
naar bed was geweest, die nooit ervaring had opgedaan met meisjes
voor één nacht, zelfs niet in de dagen dat dat heel gewoon was en de
meisjes ogenschijnlijk nog allemaal ziektevrij waren, die nooit lou-
ter voor de lichamelijke sensaties en zonder de ankers van liefde en
verbintenis aan seks had gedaan, had zich verrassend goed gevoeld
over het besluit te vluchten.

Hij had aan niemand verteld waar hij naartoe ging en hoe lang hij
zou wegblijven – voornamelijk omdat hij daar zelf geen flauw idee
van had. Hij had zijn ouders gebeld om te zeggen dat ze zich geen
zorgen hoefden te maken, wat voor hen een grotere prestatie zou
zijn dan kieuwen krijgen en onder water ademen. Hij had Espe-
ranza een fax gestuurd en haar de volmacht over MB SportsReps ge-
geven, het agentschap waarin ze nu partners waren. Win had hij
niet eens gebeld.

Teresa zat naar hem te kijken. ‘Je weet wie het is.’

Myron zei niets. Zijn hart begon iets sneller te kloppen.

Het jacht dreef steeds dichterbij. Aan de voorkant van de kajuit ging een deur open en zoals Myron al had gevreesd, stapte Win het dek op. Paniek dreef de lucht uit zijn longen. Win was er de man niet naar om zomaar even langs te komen. Dat hij hier was, wilde zeggen dat er iets heel erg mis was.

Myron stond op. Hij was nog te ver om te roepen, dus stak hij alleen zijn hand op. Win knikte kort.

‘Wacht eens even,’ zei Terese. ‘Is dat niet de man wiens familie eigenaar is van Lock-Horne Securities?’

‘Ja.’

‘Ik heb hem ooit geïnterviewd. Toen de markt was gekelderd. Hoe heet hij ook alweer? Een lange, hoogdravende naam.’

‘Windsor Horne Lockwood de Derde,’ zei Myron.

‘Ja. Beetje vreemde man.’

Ze wist niet half hoe vreemd.

‘Maar wel ontzettend knap,’ ging Terese door. ‘Een typisch rijkeluiszootje, gewend aan countryclubs, geboren met een zilveren golfclub in zijn hand.’

Als op een teken haalde Win zijn vingers door zijn blonde lokken en glimlachte.

‘Jullie hebben iets gemeen,’ zei Myron.

‘Wat dan?’

‘Jullie vinden hem allebei ontzettend knap.’

Terese bekeek Myron aandachtig. ‘Je gaat terug.’ Er lag een zweem van onrust in haar stem.

Myron knikte. ‘Anders zou Win niet gekomen zijn.’

Ze pakte zijn hand. Het was het eerste tedere gebaar in de drie weken sinds het liefdadigheidsbal. Dat klonk misschien vreemd – minnaars, samen alleen op een eiland, vrij om voortdurend de liefde te bedrijven, die elkaar toch nooit teder gezoend, gestreeld of malle woordjes toegefluisterd hadden – maar in hun relatie ging het om vergeten en overleven: twee wanhopige zielen die te midden van de puinhopen stonden en geen zin hadden om iets nieuws op te bouwen.

Terese had overdag in haar eentje lange wandelingen gemaakt; hij had op het strand gezeten, wat gesport en soms gelezen. 's Avonds waren ze weer bijeengekomen om te eten, slapen en vrijen. Verder hadden ze elkaar met rust gelaten, zo niet om te genezen, dan in ieder geval om het bloed te stelpen. Hij had gezien dat ook zij kapot

was, dat een recente tragedie haar hard en diep had geraakt, maar hij had haar nergens naar gevraagd. En zij hem niet.

Een van de stilzwijgende regels van hun onbezonnen uitstapje.

Het jacht was tot stilstand gekomen. Het anker werd uitgegooid.

Win stapte in een rubber motorbootje. Myron wachtte. Hij ging op zijn andere been staan en staalde zich. Toen het bootje dicht bij de kust was, zette Win de motor af.

‘Mijn ouders?’ riep Myron.

Win schudde zijn hoofd. ‘Die maken het prima.’

‘Esperanza?’

Lichte aarzeling. ‘Ze heeft je nodig.’

Win stapte voorzichtig in het water, bijna alsof hij verwachtte dat het zijn gewicht kon dragen. Hij droeg een wit overhemd en een short met kleuren die fel genoeg waren om er haaien mee af te schrikken. De jachtyup. Hij had een tenger postuur, maar zijn onderarmen zagen eruit alsof er onder de huid slangen kronkelden.

Terese stond op toen Win naar hen toe kwam. Win bewonderde het uitzicht zonder zich eraan te vergapen. Hij was een van de weinige mannen die Myron kende die dat konden. Dat moest je aangeboren zijn. Hij gaf Terese een hand en glimlachte. Ze praatten wat. Valse glimlachjes en inhoudloze zinnen. Toen verontschuldigde Terese zich en liep naar het huis.

Win keek haar aandachtig na toen ze heupwiegend verdween.

‘Prachtige derrière,’ zei hij.

‘Heb je het over mij?’ vroeg Myron.

Win hield zijn ogen gericht op het, eh, doelwit. ‘Op tv zit ze altijd achter de nieuwsdesk,’ zei hij. ‘Je zou niet zeggen dat ze zo’n prachtige derrière heeft.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Eeuwig zonde.’

‘Ze zou tijdens het journaal een paar keer op kunnen staan,’ zei Myron, ‘en langzame pirouettes maken of zich bukken.’

‘Goed idee.’ Win wierp een snelle, onderzoekende blik op Myron.

‘Heb je toevallig actiefoto’s genomen, een videotje misschien?’

‘Nee, dat doe jij alleen,’ zei Myron, ‘en geschifte popsterren.’

‘Wat jammer.’

‘Leer er maar mee te leven.’ Prachtige derrière? ‘Wat is er met Esperanza?’

Terese verdween in het huis. Win zuchtte en wendde zich tot Myron. ‘We hebben een halfuur nodig om te tanken. Dan vertrekken we. Mag ik gaan zitten?’

‘Wat is er aan de hand, Win?’

Win gaf geen antwoord, maar zakte neer op een zonnebed, ging lig-

gen en sloeg zijn enkels over elkaar. 'Ik moet toegeven: als jij uit de band springt, doe je het in stijl.'

'Ik ben niet uit de band gesprongen. Ik wilde alleen even uitwaaien.'

'Mmm.' Win wendde zijn blik af en opeens drong er iets als een mokerslag tot Myron door: hij had Win gekwetst. Hoe vreemd dat ook klonk, het was waarschijnlijk waar. Win mocht dan een lichtelijk gestoorde aristocraat met blauw bloed zijn, hij was ook een mens. Min of meer. Ze waren sinds hun studiedagen onafscheidelijk geweest, en nu was Myron ervandoor gegaan zonder hem zelfs maar te bellen. In veel opzichten had Win niemand anders.

'Ik was van plan je te bellen,' zei Myron zwakjes.

Win zweeg.

'Maar ik wist dat je me zou weten te vinden als er problemen mochten zijn.' Dat was waar. Win zou een Hoffa-speld in een hooiberg à la rechter Crater kunnen vinden als hij daar zijn zinnen op zette.

Win maakte een wuivend gebaar. 'Laat maar zitten.'

'Wat is er met Esperanza?'

'Clu Haid.'

Myrons eerste cliënt, een rechtshandige reservewerper in de herfst van zijn carrière. 'Wat is er met hem?'

'Hij is dood,' zei Win.

Myron voelde zijn knieën knikken. Hij liet zich op het zonnebed zakken.

'Neergeschoten, drie kogels, in zijn eigen huis.'

Myron liet zijn hoofd hangen. 'En ik dacht nog wel dat hij eindelijk uit de problemen was.'

Win zei niets.

'Maar wat heeft Esperanza daarmee te maken?'

Win keek op zijn horloge. 'Esperanza wordt waarschijnlijk op dit moment in hechtenis genomen op beschuldiging van moord. De moord op Haid.'

'Wat?'

Win deed er het zwijgen toe. Hij hield er niet van dingen te moeten herhalen.

'Denken ze dat Esperanza hem vermoord heeft?'

'Ik ben blij dat je vakantie je scherpzinnigheid niet heeft afgestompt.' Win hief zijn gezicht naar de zon.

'Wat voor bewijsmateriaal hebben ze?'

'Het moordwapen, om maar iets te noemen. Bloedvlekken. Vezels. Heb je soms wat zonnebrandcrème voor me?'

'Maar hoe...?' Myron bekeek het gezicht van zijn vriend. Zoals ge-

woonlijk viel daar niets op af te lezen. ‘Heeft ze het gedaan?’

‘Geen idee.’

‘Heb je het haar niet gevraagd?’

‘Esperanza wenst niet met mij te spreken.’

‘Wat?’

‘Ze wenst ook met jou niet te spreken.’

‘Ik snap er niets van,’ zei Myron. ‘Esperanza zou nooit iemand vermoorden.’

‘Dat weet je heel zeker?’

Myron slikte. Hij had gedacht dat hij Win door zijn recente ervaring beter zou gaan begrijpen. Win had ook mensen gedood. Vaak zelfs. Nu Myron hetzelfde had gedaan, had hij verwacht dat er daardoor tussen hen een nieuwe band zou worden gesmeed. Maar dat was niet zo. Het tegendeel was waar. Hun gedeelde ervaring had een nieuwe kloof gecreëerd.

Win keek op zijn horloge. ‘Ga je spullen maar inpakken.’

‘Ik hoef niets mee te nemen.’

Win knikte in de richting van het huis. Terese stond naar hen te kijken. ‘Laten we La Derrière dan even gedag zeggen en de terugtocht aanvaarden.’

■ 2 ■

Terese had een wikkellijuk aangetrokken. Ze leunde afwachtend tegen de deurpost.

Myron wist niet goed wat hij moest zeggen. Hij hield het op: 'Bedankt.'

Ze knikte.

'Wil je soms met ons mee?' vroeg hij.

'Nee.'

'Je kunt hier niet eeuwig blijven.'

'Waarom niet?'

Myron dacht daar even over na. 'Weet je iets van boksen?'

Terese stak haar neus de lucht in en snoof. 'Ruik ik de geur van een sportmetafoor?'

'Ik vrees van wel,' zei hij.

'O jee. Nou, zeg het maar.'

'Dit is een soort bokswedstrijd geweest,' begon Myron. 'We hebben met allerlei schijnbewegingen al dansend en duikend ons best gedaan om buiten het bereik van onze tegenstander te blijven. Maar dat kunnen we niet eeuwig volhouden. Op een gegeven moment móeten we proberen hem een opdoffer te geven.'

Ze trok een gezicht. 'Weet je niks beters te verzinnen?'

'Daar heb ik geen tijd voor.'

'Er klopt ook niet veel van,' zei ze. 'Wat dacht je hiervan? We hebben de kracht van onze tegenstander ervaren. We zijn erdoor tegen de vlakke gegaan. Gelukkig zijn we weer overeind gekrabbeld, maar we staan nog te trillen op onze benen en zien alles wazig. Nog één zo'n klap en de wedstrijd is beslecht. Dus kunnen we beter blijven dansen. Proberen geen opoffers te incasseren en meer afstand te creëren.'

Daar viel weinig tegenin te brengen.

Er viel een stilte.

Myron zei: 'Bel je me als je in New York bent?'

Stilte.

Toen zei Terese: 'Je weet hoe dat zou gaan. We zouden ergens iets gaan drinken en misschien in bed duiken, maar het zou niet hetzelfde zijn. We zouden ons allebei opgelaten voelen. We zouden zeggen dat we elkaar snel weer zouden bellen, maar niet eens een kerstkaart sturen. We zijn geen minnaars, Myron. We zijn niet eens vrienden. Ik weet niet wat we zijn, maar ik ben je dankbaar.'

Een vogel float. De golfjes neurieden hun lied. Win stond op het strand, zijn armen over elkaar geslagen, zijn houding angstaanjagend geduldig.

'Het ga je goed, Myron.'

'Jou ook,' antwoordde hij.

Hij voer samen met Win in het rubberbootje naar het jacht. Een bemanningslid stak Myron zijn hand toe. Hij hees zich aan boord. Het jacht voer weg. Myron bleef op het dek staan en zag de kustlijn kleiner worden. Hij leunde op de teakhouten reling. Teak. Alles op dit schip was van diep, donker teakhout.

'Hier,' zei Win.

Myron draaide zich om. Win gooide hem een Yoo-Hoo toe, Myrons favoriete drankje, een soort kruising tussen frisdrank en chocolademelk. Myron glimlachte. 'Dit heb ik al drie weken niet gehad.'

'De ontwenningsspijn moet ondraaglijk zijn geweest,' zei Win.

'Geen tv en geen Yoo-Hoo. Het is een wonder dat ik het heb overleefd.'

'Ja, je hebt hier zo'n beetje als een monnik geleefd,' zei Win. En met een blik op het eiland voegde hij eraan toe: 'Als een monnik die ongestoord aan zijn seksuele trekken kon komen.'

Ze draaiden om de hoofdzaak heen.

'Hoe lang doen we erover om thuis te komen?' vroeg Myron.

'Acht uur op de boot,' zei Win. 'Op St. Bart staat een gecharterde jet klaar. Daarvandaan is het ongeveer vier uur vliegen.'

Myron knikte. Hij schudde het blikje en trok het open. Hij nam een lange teug en draaide zich weer om naar het water.

'Het spijt me,' zei hij.

Win negeerde dat. Of misschien was het zo genoeg voor hem. Het jacht begon sneller te varen. Myron deed zijn ogen dicht en liet het opstuivende water zijn gezicht strelen. Hij dacht eventjes aan Clu Haid. Clu had geen cent vertrouwen gehad in sportmakelaars – 'één stap van de pedofilie verwijderd' had hij altijd gezegd – dus had hij

Myron gevraagd over zijn contract te onderhandelen, hoewel die nog maar een eerstejaars rechtenstudent was geweest op Harvard. Myron had het gedaan. En het leuk gevonden. MB SportsReps was er snel op gevolgd.

Clu was een aardige vent geweest, die voortdurend miskleunde. Hij was gek op vrouwen, drank en het goede leven, om nog maar te zwijgen over iedere vorm van drugs die hij in zijn handen, neus en aderen kon krijgen. Clu had nooit iemand ontmoet die hij niet meteen graag mocht. Hij was een grote kerel met rood haar en een teddybeerbuik, jongensachtig knap, een soort ouderwetse schurk met een enorme dosis charme. Iedereen was dol op Clu. Zelfs Bonnie, zijn lankmoedige vrouw. Hun huwelijk was net een boemerang. Ze zette hem op straat, hij draaide een paar keer om zijn as en dan ving ze hem weer op.

De laatste tijd was Clu juist wat tot rust gekomen. Myron had hem ontelbare malen uit de penarie gehaald – schorsingen wegens drugsgebruik, arrestaties wegens rijden onder invloed, noem maar op maar uiteindelijk was Clu pafferig geworden en had hij het eind van zijn charme-bewind bereikt. De Yankees hadden hem onder strenge voorwaarden aangekocht en nog een laatste kans gegeven zijn leven te beteren. Voor het eerst was Clu van de drugs afgebleven en naar AA-avonden gegaan. Zijn *fastball* was weer naar de negentig geklommen.

Win onderbrak zijn gedachten. ‘Zal ik je vertellen wat er is gebeurd?’

‘Ik weet niet of ik het wil horen,’ zei Myron.

‘Nee?’

‘De laatste keer ben ik vreselijk de mist ingegaan. Je had me gewaarschuwd, maar ik wilde niet luisteren. Er zijn veel mensen doodgegaan en dat was mijn schuld.’ Myron voelde tranen in zijn ogen springen. Hij duwde ze terug. ‘Je weet niet half hoe afschuwelijk het allemaal is afgelopen.’

‘Myron?’

Hij draaide zich om naar zijn vriend. Ze keken elkaar aan.

‘Heb niet zo’n medelijden met jezelf,’ zei Win.

Myron maakte een geluid – één deel snik, twee delen grinnik. ‘Ik kan er niet tegen wanneer je zo lief tegen me doet.’

‘Misschien heb je liever dat ik wat zinloze clichés aandraag,’ zei Win. Hij liet zijn drankje in het glas draaien en proefde ervan. ‘Maak even je keuze uit de volgende mogelijkheden, dan zijn we ervan af: “Het leven is hard; het leven is wreed; het leven maakt wille-

keurige slachtoffers; soms zijn goede mensen gedwongen slechte dingen te doen; soms gaan onschuldige mensen dood; ja, Myron, je bent de mist ingegaan, maar deze keer doe je het vast beter; nee, Myron, je bent niet de mist ingegaan, het was niet jouw schuld; iedereen heeft grenzen en nu weet je waar de jouwe liggen.” Zal ik maar ophouden?’

‘Graag.’

‘Terug naar Clu Haid?’

Myron knikte, nam nog een slok Yoo-Hoo en dronk het blikje leeg. ‘Alles liep op rolletjes voor onze oude studievriend,’ zei Win. ‘Hij gooide goed. Thuis was het rozengeur en maneschijn. Hij rolde moeiteloos door de drugstests. Was iedere avond ruimschoots op tijd thuis. Maar daar kwam twee weken geleden verandering in toen een onverwachte drugstest een positief resultaat liet zien.’

‘Waarvoor?’

‘Heroïne.’

Myron schudde zijn hoofd.

‘Clu heeft niets tegen de media gezegd,’ zei Win, ‘maar binnenskamers hield hij vol dat er met de test geknoeid was. Dat iemand iets in zijn eten had gedaan of iets dergelijks.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Dat heb ik van Esperanza.’

‘Is hij dan naar Esperanza gegaan?’

‘Ja, Myron. Toen Clu door de mand was gevallen, heeft hij zich automatisch tot zijn sportmakelaar gewend.’

Stilte.

‘O,’ zei Myron toen.

‘Ik zal niet ingaan op het fiasco dat MB SportsReps momenteel is, maar ermee volstaan te zeggen dat Esperanza en Big Cyndi hun uiterste best hebben gedaan. Maar het is jouw agentschap. De cliënten huren jou in. Veel van hen zijn niet blij met je abrupte verdwijning.’

Myron haalde zijn schouders op. Ooit zou hij er misschien wel wroeging over krijgen. Maar niet nu. ‘Clu kwam dus niet door de drugstest.’

‘En is onmiddellijk geschorst. De media hebben zich meteen op het karkas gestort. Al zijn reclamecontracten zijn ingetrokken. Bonnie heeft hem de deur uit gezet. De Yankees hebben hem verstoten. Omdat hij nergens naartoe kon, heeft hij herhaaldelijk bij jullie aangeklopt. Esperanza heeft maar gezegd dat je niet beschikbaar was. Bij ieder bezoek werd hij bozer.’

Myron deed zijn ogen dicht.

‘Vier dagen geleden is hij weer naar jullie kantoor gekomen en heeft hij een confrontatie met Esperanza afgedwongen. Op het parkeerterrein, om precies te zijn. Ze kregen ruzie. Hooglopende ruzie. Volgens getuigen heeft Clu haar een kaakslag gegeven.’

‘Wat?’

‘Ik heb Esperanza de dag daarop gezien. Haar kaak was dik. Ze kon amper praten, hoewel ze er wel in is geslaagd mij te vertellen dat ik me met mijn eigen zaken moest bemoeien. Ik heb begrepen dat er veel meer schade zou zijn aangericht als Mario en een aantal andere parkeerwachters hen niet uit elkaar hadden gehaald. Naar verluidt heeft Esperanza dreigementen geuit in de trant van “dit zet ik je betaald, slappe zak”.’

Myron schudde zijn hoofd. Het kwam hem allemaal uiterst vreemd voor.

‘De dag daarop is Clu levenloos aangetroffen in de flat die hij in Fort Lee had gehuurd,’ vervolgde Win. ‘De politie werd op de hoogte gebracht van de vechtpartij, kreeg de nodige huiszoekingsbevelen en vond het moordwapen, een negen millimeter pistool, bij jou op kantoor.’

‘Bij mij op kantoor?’

‘Bij MB, ja.’

Weer schudde Myron zijn hoofd. ‘Dan heeft iemand dat daar neergelegd.’

‘Misschien. Ze hebben ook vezels gevonden van de vloerbedekking in Clu’s flat.’

‘Vezels hebben niets te betekenen. Clu is bij ons op kantoor geweest. Ze kleefden misschien aan zijn schoenen.’

‘Misschien,’ zei Win weer. ‘Maar het bloed in de kofferruimte van de auto van de zaak is niet zo makkelijk weg te redeneren.’

Myron viel bijna om. ‘Bloed in de Taurus?’

‘Ja.’

‘En de politie heeft bevestigd dat het Clu’s bloed is?’

‘Het is in ieder geval dezelfde bloedgroep. Voor de DNA-test hebben ze een paar weken nodig.’

Myron kon zijn oren nauwelijks geloven. ‘Had Esperanza de auto gebruikt?’

‘Diezelfde dag nog. Volgens de ticketcontrole is de auto minder dan een uur na de moord de Washington Bridge overgestoken, richting New York. En zoals ik al zei, is Clu in Fort Lee vermoord. Zijn flat is ongeveer drie kilometer van de brug.’